

JEG VET

 Vi er virkelig et privilegert folk som får være her denne morgenen, være i live på denne jorden, for å oppleve en ny fantastisk påske. Påsken bringer alltid en—en slik herlig ting til oss, nye håp. Og—og hvor fantastisk!

² Og akkurat idet jeg gikk inn i rommet bak der i morges, møtte noen meg og sa: “Broder Branham, du vet den—den lille babyen, eller lille barnet eller noen, som ble bedt for i Chautauqua i fjor, som trengte en hjerteoperasjon, og få gjort noe med klaffene eller noe på det.” Sa: “Babyen ble helbredet, og er i bygningen denne morgenen, faktisk, og sitter her denne morgenen.” Så flott det er, la oss få et lite vitnesbyrd om dette, kanskje rett før vi begynner det neste møtet. Og vi er bare et lykkelig folk.

³ Nå vil jeg spørre broder Neville om han vil ta Skriftlesningen fra Matteus eller Lukas, en, om oppstandelsen, om du ikke allerede har lest det. Har du, broder? [Broder Neville sier: “Nei.”—Red.] Så, mens vi gjør oss klar for bønn.

⁴ Og nå etter dette møtet, vil det bli et helbredelsesmøte. Etter at dette møtet er over, kan dere gå til frokosten deres. Deretter kommer vi tilbake klokken halv ti for å begynne et nytt møte. Og så vil helbredelsesmøter være etter det. Og dåpsmøter vil være etter dette.

⁵ Og hvilken fin tid det er for dåp! Åh, du store! Oppstandelsen! Det er derfor vi blir døpt, fordi at Han oppstod igjen.

⁶ Jeg husker før vi fikk dåpsbassenget vårt her, pleide jeg å ta dem med ned til elven her nede, tidlige, kalde, frostfulle morgener, og døpe folket der nede ved elven. Det er noe ved det som, bare, det er en hellig stund. Påsken, det er en mektig tid.

Jeg kikket på broder Pat Tyler som satt her borte.

⁷ Jeg snakket nettopp med noen i går kveld. Angående vårt forrige møte i Oklahoma, jeg prøvde å, prøver nå (og jeg vil bekjentgjøre dette) å legge til side min gamle skjelningstjeneste, inntil Gud kaller meg til å gjøre det, fordi jeg tror (begynner) det er den—den nye tjenesten som kommer inn.

⁸ Her om kvelden visste ingen noe om det, jeg testet det på et barn som kom over plattformen, som hadde blitt født blind, et barn; og var totalt blind, en gutt på omtrent seksten år. Og nesten umiddelbart ropte han ut: “Broder Branham, jeg kan se!” Og der, og Pat var . . . Ty- . . . stod i nærheten, rett ved gutten, da øynene hans ble åpnet for første gang i sitt liv. Og derfor håper jeg at dere som er her, har store forventninger, med meg, jeg forventer

at Gud skal gjøre noe for oss, og løfte oss opp til et høyere nivå enn det vi har vært.

La oss bøye våre hoder nå i bønn.

⁹ Vår Nådige Himmelske Far, idet vi har samlet oss denne morgenen, her i denne lille kirken ved veien, er vi virkelig takknemlige til Deg, for alt hva dette betyr for oss, og spesielt på denne påskemorgenen. Hvis det ikke hadde vært noen påske, hadde vi ikke vært i den stillingen vi nå er i. For påsken, er det som forseglet alle Guds løfter. Den stadfestet dem for oss. Alt som Han noen gang lovet, ble alt sammen en virkelighet i påsken. En av de største feiringene vi kan ha i året! Og vi ber, Herre, i dag, om at Du må trøste våre hjerter idet vi sitter, venter og er under forventning for Den Hellige Ånd, som kom etter påsken, for å komme over våre hjerter og for å trøste oss, og å gjenopprette vår tro, til store, ukjente høyder, slik at vi kan vandre det livet som Jesus har bestemt oss til å vandre.

¹⁰ Vi vil be for hvert enkelt individ, og spesielt for de som er stengt inne og ikke kan komme til møtene noe sted i dag. Gud, vær hos dem. Og må—må denne påsken bli en virkelig påske for dem, å kunne stå opp fra sengen, og en ny helse som de aldri har kjent før i sitt liv. Gi det, Herre.

¹¹ Må enhver predikant, enhver tjener Du har rundt om i verden i dag, som feirer denne store minnedagen, må de få salvelse og styrke og Kraft, til å bringe til sine forsamlinger (de ventende sauene) Maten som Gud har i vente for Sitt folk. Gi det, Herre. Vi venter på vår del, ydmykt, i Herren Jesu Kristi Navn. Amen.

¹² Jeg vil få broder Neville nå til å lese Skriftstedene om oppstandelsen. [Broder Neville sier: “Matteus 28”, og leser følgende Skriftsted—Red.]

[Etter sabbaten, da den første dagen i uken begynte å lysne, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven.]

[Og se, det ble et stort jordskjelv. For en Herrens engel kom ned fra himmelen, gikk bort og veltet steinen fra åpningen og satte seg på den.]

[Hans ansikt var som lynet, og hans klær så hvite som snø.]

[Og vaktene skalv av frykt for ham, og de ble som døde.]

[Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke, for jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede.]

[Han er ikke her; for han er oppstått, som han sa. Kom, se stedet hvor Herren lå.]

[Og skynd dere å gå og si til disiplene hans at han er oppstått fra de døde. Og se, han går foran dere til Galilea; der skal dere se ham. Se, jeg har sagt dere det.]

[Så skyndte de seg bort fra graven med frykt og stor glede, og de sprang for å forkynne det til disiplene hans.]

[Og da de gikk for å forkynne det til disiplene hans, se, da møtte Jesus dem og sa: Fryd dere! Så kom de fram og grep om føttene hans og tilbad ham.]

[Da sa Jesus til dem: Vær ikke redde! Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea, og der skal de få se meg.]

[Mens de gikk, se, da kom noen av vaktene inn i byen og meldte fra til øversteprestene om alt det som var skjedd.]

[Da de hadde vært sammen med de eldste og rådslått med hverandre, gav de en stor pengesum til soldatene.]

[Og de sa: Dere skal si: Disiplene hans kom om natten og stjal ham mens de sov.]

[Og hvis dette kommer landshøvdingen for øre, skal vi berolige ham og sørge for ham.]

[Så tok de pengene og gjorde som de hadde fått beskjed om. Og dette ryktet er blitt spredt blant jødene helt til denne dag.]

[Så dro de elleve disiplene av sted til Galilea, til det fjellet der Jesus hadde satt dem stevne.]

[Da de så ham, tilbad de ham, men noen tvilte.]

[Og Jesus sto fram og talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord.]

[Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,]

[og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil denne verdens ende. Amen. Tomt spor på lydbåndet.]

13 . . . legge Sine velsignelser til lesningen av Sitt Ord.

14 Nå vil vi si, bekjentgjøre igjen nå, at møtene, og for formiddagen, vil fortsette klokken halv ti, så snart vi er fra denne, det . . . dette morgenmøtet nå. Og så kaller vi dette vårt soloppgangsmøte. Og vi er, har noen herlige ting å fortelle dere om møtene som har vært. Og vi ønsker at dere som er syke og plagede, alle sammen, skal komme med tro denne morgenen, å tro at denne oppstandne Jesus lever i dag, og Han er akkurat den samme som Han var dengang. Han har ikke forandret Seg det minste.

15 Nå vil jeg lese et lite avsnitt av Skriften her, funnet i det 19. kapitlet av Job, og begynner med det 15. verset.

De som bor i mitt hus, . . . mine tjenestepiker, regner meg som en fremmed. Jeg er en utlending i deres øyne.

Jeg kaller på min tjener, men han svarer ikke. Jeg må bønnfalle ham med min egen munn.

Min ånde byr min hustru imot, og jeg er blitt avskyelig for mine sønner av mitt eget kjøtt.

Selv guttunger forakter meg. Vil jeg stå opp, så taler de imot meg.

Alle som stod i mitt råd, avskyr meg, og de jeg elsker, har vendt seg mot meg.

Mine bein trenger ut min hud og mitt kjøtt, bare tannkjøttet er friskt på meg.

Vær meg nådig, vær meg nådig, dere mine venner, for Guds hånd har rammet meg.

Hvorfor forfølger dere meg slik som Gud, uten å nøyes med mitt kjøtt?

Å, gi bare at mine ord nå ble skrevet ned! Å, gi at de blir nedtegnet i en bok!

Må de bli risset inn på klippen med jerngriffel og med bly, til evig tid!

For jeg vet . . . min gjenløser lever, og på den siste dag skal han stå på jorden.

Etter at . . . min hud er ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud.

Ham skal jeg skue, meg til gode. . . . mine egne øyne skal se, ikke en fremmed. Å, hvor mine nyrer lengter i mitt indre!

¹⁶ Jeg ønsker å ta et emne der, funnet i denne Job 19. Jeg vet.

¹⁷ Patriarken på denne tiden var omtrent slik vi er i dag. Han hadde vært i dype vanskeligheter, som vi kaller det, "på dypt vann", og han var desperat. Mange dager satt han på askehaugen, og prøvde å finne ord som kunne trøste ham, prøvde å finne noe som kunne gi ham mot, og noe som ville—ville være en trøst for ham etter som han så livet ebbe ut av ham.

¹⁸ For det første var han en gammel mann, rundt nitti år gammel, og han var blitt rammet av Guds hånd. Nå, vi vet at Gud ikke hadde rørt ham med Sin hånd, men at Gud hadde tillatt satan å røre ham. Gud har bare agenter til å gjøre ting. Vil Gud at noe ondt skal skje, slipper Han bare satan løs for å gjøre det. Og hvis Han vil at noe godt skal skje, har Han Sine tjenere Han slipper løs for å gjøre det.

¹⁹ Og satan hadde rørt ved Job med en hensikt, for å teste ham, fordi han hadde en debatt med Gud. Og Gud sa til satan at: "Jeg har en tjener på jorden, det er ingen som ham. Hva enn Jeg sier til ham, det gjør han. Han er en fullkommen mann, og en rettferdig mann."

20 Og satan sa: “Hvis Du bare vil la meg få ham, vil jeg få ham til å forbanne Deg like opp i Ditt ansikt.”

21 Job, visste ikke om alle disse tingene som pågikk, det førte patriarken inn i en dyp fortvilelse. Men, likevel, da alt var tatt fra ham, sto han fremdeles fast ved sin stilling i—i Kristus. “Jeg vet min Gjenløser lever”, sa han.

22 Nå, vi kommer til slike situasjoner. Vi kommer alle dit. Og jeg tror at i dag, at vi er samlet her med noe av den samme hensikten. Vi er alle på askehaugene. Vi har våre problemer, og våre oppturer og nedturer, og våre—våre tunge stunder, og våre sykdommer, og våre hjertesorger, og våre skuffelser. Så vi kommer på denne måten, på en morgen, denne påskemorgen for å finne ord til trøst, slik Job prøvde å få fra vennene sine.

23 Ingen av dem kunne gi ham noen trøst. På grunn av hans vanskeligheter, anklaget de ham for en skjult synd. Da, midt i alle disse vanskelighetene, ble Gud hans redning.

24 Job stilte spørsmål. Etter som han visste, ikke bare var hans sykdom og hans verkebyller, og vanskeligheter og hjertesorg, over å miste sin familie og hele sin rikdom, i ferd med å ta livet hans; men han var en gammel mann, langt opp i årene, og skjønte at han var på vei ned mot graven. Og, da han visste det, skjønte han at det var noen som hadde brakt ham til jorden, han kunne ikke bare komme hit av seg selv. Og han forsto at han kom fra en far og en mor, men, likevel, hans far og mor kom også fra noen. Og det ville kretse rett tilbake til begynnelsen: “Hvem brakte den første fram?”

25 Og så lurte han på dette. “Det er underlig at jeg er her, og går rundt, et høyere liv enn det dyrene er, og et høyere liv enn plantelivet.” Men så finner vi at han sa: “Hvis et tre dør, kommer det liv igjen. Og om en—en blomst dør, vil den leve igjen.” Men han sa: “Mennesket legger seg ned, han oppgir ånden, og hvor er han? Hans sønner sørger over ham og hedrer ham, og han ser det ikke.” Og han undret seg: “Hva var meningen med at—at Gud ville la slikt liv leve igjen, som blomster og planter, men et menneske kan ikke komme til liv?” Alt dette bekymret ham.

26 Og om vi bare vil trekke en konklusjon fra dette denne morgenen. Og det er derfor vi er her. Vi hører igjen og igjen historien om Påsken, og har lest den fram og tilbake; og i dag, på radiosendingene deres, vil dere høre ulike forkynnere nærme seg den. Men hva jeg tenkte, for min lille gruppe denne morgenen, Herren har gitt meg, jeg vil berøre det fra et annet synspunkt hvis jeg kan, komme til et sted av: Hvorfor kommer vi til disse vanskelighetene? Hva får disse tingene til å komme? Hvorfor skulle en kristen noen gang være forvirret? Hvorfor vil ikke alt, bare gå perfekt for en kristen? Men det gjør det ikke, og vi vet det.

27 Og noen ganger får vi mer vanskeligheter når vi blir en kristen enn vi hadde da vi var syndere. Selvfølgelig, Det er skrevet: "Mange er de rettferdiges ulykker, men Gud vil utfri ham av dem alle." Gud lovet mange lidelser, merkelige følelser, og merkelige ting som vil være utenfor vår forståelse, men det skjer alltid for vårt beste. Vi kan ganske enkelt ikke forstå det, fordi, hvis vi gjorde det, så ville det ikke være tro for oss; vi ville gå med en forståelse. Men vi gjør det, og vi har det, og vi tror ved tro, Hans Ord, at det vil virke fram noe godt for oss. Hvis vi kunne gripe det i dag, på denne—denne morgenen. Hvis vi kunne gripe at alle problemene våre . . . Og det er ingen av oss som er immune mot dem. Og hvis vi kunne innse at de tingene er for vårt beste!

28 Det er skrevet, i ett av Skriftstedene i Bibelen, at: "Prøvelsene som kommer over oss, er mer verdifulle for oss enn selveste gull, for det er Gud som gir oss disse prøvelsene." Etter at vi blir Hans eiendom, vår bekjennelse og vår dåp, og vårt løfte om å vandre i livet for Ham, så er hver eneste prøvelse som kommer over oss for å gjøre oss fullkommen til Hans ære. Det er for å føre oss til et sted hvor Gud kan gjøre Seg Selv mer virkelig for oss enn Han var før prøvelsen kom.

29 Jeg ønsker å slutte meg til Job denne morgenen, å si at jeg har levd lenge nok til å vite at det er Sannheten. Jeg har sett det i mitt eget liv, at hver gang en stor situasjon oppstår, så jeg ikke kan komme rundt den, eller under den eller over den, så lager Gud en vei, og resultatet blir underfullt. Jeg bare undrer på hvordan Hans nåde alltid gjør det, men Han gjør det.

30 Og husk, i alle disse tingene, prøver satan å gjøre oss nervøse, og opprøre oss, for å få oss til å tenke: "Åh, hvorfor skjedde *dette*? Hvorfor kunne jeg ikke ha vært på *denne* måten?"

31 For noen få dager siden besøkte jeg det vakreste, og mest praktfulle stedet jeg noen gang har sett i mitt liv, det var den flotte bygningen til vår broder, Oral Roberts. Da jeg så den rene marmoren, og det var ingen vinduer ennå, men hvordan den var anlagt! Og jeg har vært i Hollywood og jeg har vært i kongers palasser, og jeg har vært på alle mulige steder, nesten, rundt om i verden, og alle de elegante, nydelige stedene og husene, men jeg har aldri sett noe slikt noe sted, som kan sammenlignes med det, noe sted i det hele tatt. Hvordan de små aluminiumtrådene vever hele innsiden sammen, og, åh, jeg har aldri sett noe så praktfullt i hele mitt liv. Da jeg gikk gjennom der, og rørte de søylene med hendene mine, og—og den flotte granitten; alt formet som en treenighet av Fader, Sønn og Hellige Ånd, utskjæringene i den. Alle de tingene! Jeg hadde nettopp kommet fra broder Tommy Osborns, og sett hans fantastiske, mektige arbeid for Herren der.

32 Jeg stod på utsiden, kikket tilbake på den bygningen, og jeg tenkte: "Gud, sannelig har jeg blitt en hykler, sannelig har jeg

blitt en utstøtt, et sted; for, disse menns tjenester kom ut fra min.” Og jeg tenkte: “Hva? Kanskje jeg er så upålitelig, Herre, at Du ikke kunne betro meg med noe lignende. Selv de ubetydelige, få dollarene som Du lot meg betale for kampanjene og slikt, nå prøver de å sende meg i fengsel for det. Og hvorfor er jeg en slik hykler, eller hvorfor er jeg sånn en upålitelig person?”

Jeg var på askehaugen, som Job var i gammel tid.

³³ Da jeg stod på utsiden der, og mistet nesten pusten, av slik storhet; at en fattig gutt født i en jordhytte, en pinsevenn, kunne gjøre og få til en så stor, gigantisk bygning. Og jeg tenkte: “Å Gud, kanskje jeg ikke er verdig.”

³⁴ Akkurat da kom en liten Røst ned gjennom korridorene, og sa: “Men Jeg er din del.”

³⁵ Så tenkte jeg: “Å Herre Gud, åh, bare la det bli på den måten, da, Herre. Jeg . . . fordi jeg ville ikke ha intelligens til å videreføre et slikt stort arbeid for Deg. Og jeg er en—en ulært person. Men, så lenge Du er min arv, er jeg Din, og Du vil lede meg. Jeg kunne ikke lede meg selv. Men, Å Herre, led meg!”

³⁶ Det er de kritiske stundene som driver oss ut til de hellige grunnene. Det var slik i Bibelen. Og husk, uansett hvor stor lidelsen er, så kan ikke satan ta ditt liv før Gud er ferdig med deg. Det er ingen ting som kan skje med deg uten at Gud tillater det. Det er intet ondt som kan komme uten at Gud tillater det. Og det er til ditt beste Han utvirker det. La oss tenke.

³⁷ Der da flommen kom for å ødelegge verden, kunne den ikke ødelegge Noah. Noah kunne ikke bli ødelagt fordi Gud hadde et arbeid for ham å gjøre.

³⁸ En dag, nede i et stort land under et sterkt slaveri, var det noen hebreerbarn som vi kjenner som Sadrak og Mesak og Abednego. Og det kom til et punkt der de måtte ta et valg, at noe måtte gjøres. De hadde . . . Deres—deres—deres tro ble satt på prøve.

³⁹ Og når din tro blir satt på prøve, så gi ikke opp. Hold deg rett til det du tror.

⁴⁰ Og da deres tro ble satt på prøve. Og de møtte et kritisk øyeblikk. Ikke bare gikk de til en—en askehaug, men de gikk inn i en ildovn. Men satan kunne ikke ødelegge dem, for Guds hensikt var ennå ikke oppfylt. De kunne gå inn der med dette håpet: “Jeg vet min Gjenløser lever!” De kunne gå inn dit med dette håpet her: “Vi er sikre på at Gud er i stand til å utfri oss fra denne ildovnen, men, hvis ikke, vil vi ikke bøye oss ned for avgudsbildet.”

⁴¹ Satan kunne ikke ta dem. Han kunne ikke drukne Noah i flommen før Guds hensikt hadde blitt fullført. Han kunne ikke brenne opp hebreerbarna før Guds hensikt hadde blitt fullført. Han kunne ikke drepe Job med byller og vanskeligheter før Guds

hensikt hadde blitt fullført. Heller ikke kunne løvene ete Daniel før Guds hensikt hadde blitt fullført. Heller ikke kunne døden og alderdommen ta Abraham før Guds hensikt hadde blitt fullført.

⁴² Og heller ikke kan den ta deg, eller kan den ta meg, før Guds hensikt, i vårt liv, er fullført. Så, ut fra dette, får vi trøst.

⁴³ Og hvorfor lar Gud vanskeligheter komme? Gud legger seletøy på vanskeligheten, setter bitt i dens munn og får den til å adlyde Ham, og de vanskelighetene fører oss inn i et nærere fellesskap med Gud.

⁴⁴ Det hadde ikke vært noen regnbue før flommen kom. Men etter at Noah ble presset inn i den tilstanden han var i, å drive førti dager og netter i en storm, og den lille arken ble kastet opp og ned i vannet; det var etter at flommen var over, at han så regnbuen for første gang, håpets pakt, løftets pakt. Etter at han hadde gått gjennom trengselen så han løftet.

⁴⁵ Det er slik du ser løftet, etter at du har gått gjennom trengselen. Jeg likte dette diktet, eller salmen:

Skal jeg bli båret hjem til Himmelen
På en behagelig blomstereng,
Mens andre kjempet for å vinne prisen
Og seilte gjennom blodige hav?

⁴⁶ Vi ber om velvære og fred. Gud gir oss det beste Han kunne gi oss, prøvelser og trengsler. Det er bedre enn velvære og fred. Vår trøst finnes rett over elven.

⁴⁷ Det var ikke før hebreerbarna ble tvunget inn i ildovnen, i en av deres mest utrolige prøvelser, at de så En som lignet Guds Sønn stående midt iblant dem. Prøvelsene deres frembrakte Guds Sønn iblant dem med en strøm av vind, for å slukke varmebølgen. Men ikke før de gikk inn i ilden kom Trøsteren til syne.

⁴⁸ Det var Daniel som hadde bestemt seg i sitt hjerte at han ikke ville forurense seg med verdens ting, og ble presset gjennom en prøvelse, om han ville be til Gud eller gå til løvehulen. Men det var etter at varmen var satt på, og han ble kastet i løvehulen, at, etter det, at han så Herrens Engel ved siden av seg, og holdt de på avstand, den store Ildstøtten stod mellom ham og løvene. Og løvene kunne ikke ta ham, fordi han hadde overvunnet prøvelsene og fristelsene og vanskelighetene. Og han visste at hans Gud var i stand til å utfri ham fra dette.

⁴⁹ Det var Abraham, etter at han hadde sett jorden bli ufruktbar, og tørken kom, og Lot atskilte seg og dro ned for å leve luksuriøst i verden. Det var etter at han hadde hørt klagene og ropene til—til gjeterne sine, uten noe gress til kveget sitt, men han ble værende i landet som Gud hadde gitt ham og sagt at han skulle oppholde seg i. Og det var på den dagen, etter at han hadde blitt prøvd inntil hans—hans tålmodighet var ved slutten, det var

på den dagen at, etter at prøvelsen var over, at han talte ansikt til ansikt med Elohim under eiketreet den dagen. Det var etter at han hadde lidd gjennom sine prøvelser, etter at han hadde gått gjennom vanskelighetene som han hadde gått gjennom, at Gud kom til syne for ham i form av en Mann; og satt der og fortalte ham at han var gift og at hans kones navn var Sarah, og sa at hun lo av Ham, i teltet bak. Det var der Abraham kalte Ham "Elohim". Det var etter prøvelsen og motgangen.

⁵⁰ Åh, om Menigheten bare kunne våkne opp i dag, og bli klar over at etter vanskelighetene og prøvelsene, og latterliggjøring og gjort narr av, de tingene Menigheten har vært igjennom, Pinsemenigheten; at vi ser Gud i vår midte, gjøre store tegn, og under.

Etter dagens slit og strev,
Etter at alt er over,
Da skal vi endelig se Jesus.

Han vil vente på meg,
Jesus så ren og sann,
På Sin vakre trone,
Vil Han ønske oss velkommen Hjem
Etter at dagen er omme.

Mens det er dag, la oss arbeide.

⁵¹ Alle disse mektige mennene, det ville bruke opp mye av morgenmøtet vårt, å gå inn i det. De gikk igjennom prøvelser, og så Gud. De gikk igjennom prøvelser, og så Engler. De gikk igjennom prøvelser; og åpenbaringer, og så tegn og under, og slikt.

⁵² Men, åh, ingen av dem så det Job så. Alle disse mennene, etter å ha sett Engler, og sett Gud og alle disse tingene, så de ikke noe som kunne gi dem håp etter graven. Men Job så oppstandelsen! Han så Påsken. Han så det som trøster ethvert hjerte. Så da han gjorde det: "Å, gi at mine ord ble skrevet ned i en bok! Må de bli risset inn på klippen med en jerngriffel!"

⁵³ Ser dere, det, alt hadde vendt seg imot ham. Hans, selv tjenerne hans ville ikke snakke til ham. Hans kone var en fremmed. Der satt han, på askehaugen, den store prøvelsen. Og menigheten kom, og vendte ryggen mot ham, i syv dager. Og ingen til å trøste ham!

⁵⁴ Da må han ha sett visjonen av Påsken, da han ropte: "Jeg vet min Gjenløser lever, og i den siste tid vil Han stå på jorden. Jeg vet! Å at mine ord ble skrevet ned med en jerngriffel, i en stein, at mine ord aldri kunne viskes ut, for jeg vet min Gjenløser lever! Jeg vet! Jeg vet!"

⁵⁵ Hva vet du, Job? "Jeg vet min Gjenløser lever." La du merke til, det var ikke bare Noen som levde, men Han var en Gjenløser for Job!

⁵⁶ Åh, velsignet være Herrens Navn. Jeg er så glad for at jeg er en del av Påsken, at jeg er en del av den oppstandelsen! Og vi er en del av den denne morgenen, fordi i oss bor Oppstandelseslivet (det vil si, det som tar del i) som brakte fram Påsken. “Jeg vet min Gjenløser . . .” Hva vet du? Jeg gjetter ikke på det; vi har for mye gjetting i dag. “Jeg vet min Gjenløser lever!” Ja, sir.

⁵⁷ Nå, hva var Han? Hvis Han levde, var Han en Gjenløser for Job. “Min”, personlige, *min*, “min Gjenløser lever!”

⁵⁸ Og hva mer vet du, Job? Hva så du i den visjonen? “Og i den siste tid, skal Han stå på jorden. Og selv om hudormene ødelegger kroppen min, skal jeg likevel ut fra mitt kjød skue Gud, som jeg skal se for meg selv. Jeg vet min Gjenløser lever, og Han skal stå på jorden på den siste dag. Selv om mine nyrer blir fortært i meg, selv om hudormene ødelegger kroppen min, skal jeg likevel ut fra mitt kjød skue Gud.” Gjennom dette kom denne fantastiske visjonen.

⁵⁹ Daniel så en Engel. Hebreerbarna så Guds Sønn. Noah så regnbuen. Abraham så Gud, ansikt til ansikt. Men, Job så oppstandelsen, Job så fremover. Alle patriarkene og store hellige i Bibelen så fremover mot den dagen; med en visshet, gjennom visjonene sine, gjennom åpenbaringene sine, at det ville komme en oppstandelsestid.

⁶⁰ Nå ser vi storverk finne sted. Vi ser Guds mektige kraft. Vi ser mektige ting som Han kunne gjøre. Du kunne ikke se på solen og—og uten å skjønne at det er Guds Kraft som fører verden rundt solen. Du kan ikke se en vår komme uten å skjønne at det var en Gud. Du kan se helbredelse av blinde øyne, døve ører, skjønne at det er Gud. Men hva om det var alt som var, og at vi ble borte etter at vi døde? Men oppstandelsen, Påsken, åh, det var den som forseglet alt som Gud noen gang lofte, var oppstandelsen.

⁶¹ Og de må ha en korsfestelse før du kan få en oppstandelse. Og før Menigheten noen gang vil kunne se en Oppstandelseskraft, før jeg noen gang kan se en ny tjeneste finne sted selv, før du noen gang kan komme inn i et nytt fellesskap med Gud, så må det skje en selvkorsfestelse slik at det kan komme en oppstandelse. Vi må dø ut til våre egne tanker, dø ut til våre egne veier, dø ut til alt som er rundt oss, gå gjennom prøvelsene og vanskelighetene, slik at vi kan se en ny oppstandelse, en nytt Liv. Før en synder i det hele tatt kan bli en kristen, må det skje en død, så en oppstandelse.

⁶² Før Abraham kunne se Elohim, måtte det være tjuefem år med testing. Før hebreerbarna kunne se Guds Sønn, måtte de gå inn i ildovnen. Før Daniel kunne se en Engel, måtte han gå inn i løvehulen. Før Job noen gang kunne se oppstandelsen, måtte han gå inn og miste alt han hadde; men da, ved en visjon, så han!

⁶³ Og hvis Job, ved en visjon kunne stå så fast på et løfte, hvor mye mer burde vi gjøre det, etter at Kristus har oppstått

fra de døde og blitt Førstegrøden av de som sov, og sendte Den Hellige Ånd tilbake som et løftessegl, over oss, for at vi også skal leve. “Fordi Jeg lever, skal dere leve også!” Ser Hans mektige Nærvær iblant oss, arbeider, gjør de samme tegn og under som Han gjorde på jorden, gir oss håp. Og vi kommer til oppstandelsen, og så forblir vi på askehaugene våre? La oss stå opp fra askehaugen i dag, med en ny visjon, med en ny Kraft, med en ny besluttsomhet at vi ser Gud i Sin Kraft. Vi ser oppstandelsen av de kommende ting.

⁶⁴ Vi er nær døden. Vi sitter ved dødens porter. Nasjonene er ved dødens porter.

⁶⁵ Russland har oppfunnet ett nytt våpen nå, som dere alle hørte på radioen og slikt. De trenger ikke komme hit og sprengte det bort med en bombe. De kan bare ta med noe her, og levere spionene sine, og spraye ut litt stoff i en hvilken som helst nasjon, og alle vil bli lammet i tjuefire timer. Kommer over og, når du våkner, er det en russer som sparker deg i siden, en stor russisk vakt tar over hjemmet ditt, voldtar din kone, kaster barna dine ut på gaten, og tar hjemmet ditt. De kan gjøre det. De ville ikke tape noen ting. De har det. Ingen vet hva det er. Ser dere, hvordan alt utvikler seg. Nå kan de bruke det uten å være redd for det, fordi ingen andre har det.

⁶⁶ Vi vet ikke hvordan det vil komme, hva som vil finne sted. Men vi vet én ting, at vi er på askehaugen. Nasjonen, ligger på en askehaug. Verden er på askehaugen.

⁶⁷ Og fordi verden er på askehaugen, er jeg så glad for at Guds Ånd kan komme, og vi kan si: “Jeg vet min Gjenløser lever, og på den siste dag vil Han stå på jorden!” En dag vil Han komme! Ikke rart dikteren skrev:

Levende, elsket Han meg. Døende, frelste Han meg.

Begravet, bar Han mine synder bort.

Oppstanden, rettfærdiggjorde Han frivillig for evig.

En dag kommer Han, åh, underfulle dag!

⁶⁸ Det måtte et Getsemane til, dråper av Blod som trengte gjennom Hans hud, før det. Og det måtte en grusom dødskamp på Golgata til, før beviset på en Evig Gud Som kunne oppreise de døde kunne komme. Det måtte et—det måtte et Getsemane og et Golgata til, for å skape en Påske. Det gjorde det sannelig.

⁶⁹ Hvordan disse apostlene, den morgenen da de var så motløse, helt til Peter sa: “Jeg er så motløs, jeg tror jeg bare begynner å fiske igjen. Jeg drar tilbake dit. Jeg, jeg så Ham.”

⁷⁰ De hadde store forhåpninger, og trodde og alt, inntil alt mørknet. Hva gjorde Gud? Han førte disse apostlene til en askehaug. Han førte dem i en situasjon, hvor troen kom til å bli stadfestet for dem.

⁷¹ Og Peter sa: “Jeg—jeg har sett Ham gjøre store mirakler nede i Galilea. Men, åh, Han ligger der ute, død og kald i graven! Jeg tror jeg bare drar ned til sjøen i dag og kaster et garn, og bare går og fisker. Kanskje jeg kan se utover sjøen der borte, og jeg kan finne ut noe. Jeg husker jeg så Ham da Han ventet på oss ved elvebredden. Jeg tror bare jeg vil gå ned.”

⁷² Og apostlene sa: “Vet du hva? Jeg tror jeg bare vil gå med deg.” Åh, de var triste. De hadde grått til øynene deres var oppsvulmet.

⁷³ Hvor vi alle har opplevd de stundene! Hvor vi vet! Vi kjenner alle til de tingene.

⁷⁴ Jeg husker da jeg la en dyrebar person i graven, oppe på toppen av åsen der borte, kalt Østre, eller Walnut Ridge kirkegård. Hvordan jeg la en liten baby ned der! Og jeg gråt på mors arm, inntil, jeg gråt inntil jeg ikke kunne gråte mer. Jeg hadde gjort alt jeg kunne. Inntil, jeg tok et gevær, for å prøve å ta selvmord, jeg var i en slik tilstand. Og det var i den stunden, i det lille rommet der oppe, på mine knær, at Himlene åpnet seg opp, og jeg så henne stå der i udødelighetens stråleglans. Det var i den stunden at jeg følte hennes armer komme rundt skuldrene mine, sa: “Bill, du forstår ikke. Vi har det så mye bedre enn deg.”

⁷⁵ Ser dere, det må en korsfestelse til. En blomst må bli knust for å bringe fram duften fra den. Et liv må bli knust for å få fram det beste som er i det. Det var derfor Jesus måtte bli knust, for å bringe fram det Han var. Han kunne ikke stå før korsfestelsen, si: “All makt i Himlene og jorden er gitt i Min hånd.” Men etter korsfestelsen, kunne Han stå og si: “All makt i Himlene og jorden er gitt i Min hånd!” Men hva gjorde det? Det måtte en korsfestelse til først.

⁷⁶ Apostlene måtte bli knust og skuffet. De hadde sett sin Frelser, den Ene de hadde elsket, og sett Ham til og med oppreise de døde fra—fra graven. De hadde sett Ham gjøre det. Og tenkte så: “Der ligger Han, kald, i graven, Selv, denne morgenen.” Det måtte . . .

⁷⁷ De som hadde sett Ham åpne øynene til de blinde, sett Ham stå der og oppfatte selve tankene som var i folkets hjerter: “Hvordan visste Han”, sa de, “at de kom etter Ham? Hvordan visste Han det? Hvorfor visste Han ikke at Judas, Judas ville—ville forråde Ham? Hvorfor visste Han ikke at soldatene kom opp fjellene der, med staver og sverd og alt mulig, for å ta Ham, hvis Han kunne kjenne tankene deres?”

⁷⁸ Ser dere, djevelen arbeidet med dem, og satte dem på en askehaug, for de ønsket å gi dem et vitnesbyrd av “jeg vet”. (Ikke “jeg antar” eller “kanskje det er slik”.) “Jeg vet! Jeg vet!”

⁷⁹ Og husk, de prøvelsene er brakt over deg på samme måte, slik at du ikke vil si: “Vel, kanskje Dette er rett, kanskje Skriften er sann, kanskje Guddommelig helbredelse er rett, kanskje Den

Hellige Ånd er rett.” Men når du får den opplevelsen og kommer deg opp fra askehaugen, og du får åpenbaringen av Gud, ved dåpen i Den Hellige Ånd, kan du rope: “Jeg vet min Gjenløser lever fordi Han lever i meg!”

⁸⁰ Peter sa: “Jeg går og fisker.” Apostlene sa: “Jeg tror jeg bare drar sammen med deg.” Og der var de på askehaugen sin, midt der ute på havet, og vanskelighetene som stod på slik de var. Og jeg kan høre en av dem si: “Åh, hvordan kunne det skje, Peter? Hvordan kunne det skje at en slik Mann kunne dø? Hvordan kunne Han bli lagt i graven slik Han ble? Hvordan kunne Han stå og la dem spytte Ham i ansiktet og rive ut skjegget, sette den kronen på Hans hode? Hvordan kunne Han gjøre det, åh, og fremdeles være Gud? Jeg kan bare ikke forstå det.” Åh, for en skuffelse!

⁸¹ Og med ett, kikket de over på elvebredden, nøyaktig den samme slags åpenbaring som Job fikk, der så de det Job så fire tusen år tidligere. Der stod Gjenløseren, levende og frisk, stående på elvebredden. Med et bål gjort opp, og fisk som var stekt på det slik, og sa, inviterte dem.

Jesus dekket har et bord,
Der Guds hellige får mat,
Han inviterer Sitt utvalgte folk “Kom og spis”;
Mer enn manna bys til hver,
Og all vår trang den fylles her;
Åh, det er alltid herlig å få være Jesu gjest!

Hvor vi kan tenke på det, hvordan det måtte disse viktige tingene til!

⁸² Hvordan . . . Paulus, apostelen, den store apostelen, som hadde vært igjennom sin tid med vanskeligheter, fordi han var vitne til Stefanus’ død; og så hans lille ansikt se mot Himmelen, og steinene som traff ham i ansiktet, og han kikket opp og han sa: “Jeg ser Himmelen åpnet. Jeg ser Jesus stå ved Guds høyre hånd.” Han sa: “Herre, tilregn dem ikke denne synd.” Og Paulus holdt kappene, som hadde plassert ham på askehaugen i ukevis etter ukevis, gikk frem og tilbake; inntil, hans sinn hadde blitt formørket, inntil han var på vei ned til Damaskus for å prøve å kjempe fram en vei, som en mann som går til en whiskyflaske for å prøve å drukne sin sorg.

⁸³ Han var midt i det da det kom en Røst fra Himmelen, et stort, skinnende Lys sa: “Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du Meg?” Han så Ham. Han gjenkjente Ham, at Han var den oppstandne Jesus, den Ene som han hadde sett dø, var oppstått igjen.

⁸⁴ Åh, jeg kan huske mitt eget liv, på veien ned mot fortapelse, da jeg hørte en mild Røst: “Jeg er Jesus. Jeg var en gang død, Jeg er levende for evig. Fordi Jeg lever, kan du også leve.” Siden det øyeblikket, har jeg lagt min hånd i Hans, jeg har stolt på Ham

gjennom de mørke stundene. Når tiden kommer da jeg ikke kan se, hvilken vei jeg går, stoler jeg fremdeles på Ham.

⁸⁵ Enhver kristen troende må bli presset inn i de prøvelsene. Enhver kristen troende må bli satt på askehaugen, slik at han kan komme ut av det med en erfaring: "Jeg vet min Gjenløser lever!"

⁸⁶ Vi kommer ikke hit denne morgenen bare for å sitte og snakke om en historisk hendelse, som er helt sann, men vi kommer hit med et vitnesbyrd denne morgenen: "Jeg vet at Jesus Kristus er Guds Sønn, jeg vet det uten noen skygge av tvil! Jeg vet at Han oppstod fra de døde, og Han lever i meg i dag. Han er min og jeg er Hans. Jeg er en medarving med Ham, i Guds Rike."

⁸⁷ Påske! Påske bringer noe stort, en oppstandelse, et nytt håp. Har du forstått det denne morgenen? Er det i hjertet ditt? Vet du at din Gjenløser lever, og Han lar alle ting virke sammen til det gode?

⁸⁸ Du sier: "Broder Branham, jeg sitter her, og venter på bønnekøen."

⁸⁹ Gud virker det ut nøyaktig til det gode. Hvorfor ble den kjære lille gutten, her om dagen, slått blind da han ble født? For at Gud skulle få ære og snu en by opp ned. Ja visst, Gud vet hva Han gjør. Gud vet. Og Han setter oss på askehaugen for å vise oss Sin herlighet.

⁹⁰ Så, denne morgenen vil jeg si dette, venn. Etter trettien år i tjeneste, etter trettien år med slit på misjonsmarken, ønsker jeg å la mitt vitnesbyrd være dette. Jeg har opplevd skuffelser. Jeg har opplevd stunder da jeg har bedt om ting, og ropt etter ting, og bønnfalt om ting, og ikke fått dem. Men hvis jeg bare venter tålmodig på Gud, så vet jeg at alt samvirker til det gode, ender opp helt nøyaktig riktig, utretter helt nøyaktig den riktige tingen.

⁹¹ Da jeg mistet babyen min, min lille Sharon, jeg . . . det var en ting som forvirret meg. Jeg sa: "Hvordan kan dette være til det beste? Hvordan kan dette være til det beste?" Og måneder senere, da jeg så henne stå der i all skjønnheten til en ung jente, snakket med meg, stående der ved siden av den gamle ødelagte vognen. Jeg visste, hvis hun hadde levd, kunne hun ha endt opp galt. Gud måtte ta henne mens hun var mild og uskyldig. Jeg vet jeg vil se henne igjen. Jeg vet jeg skal se henne, jeg vet det uten en skygge av tvil.

⁹² Jeg tenker på min kone på tjueto år, tatt bort, bare knapt en ungjente, en ung mor. Da avisene hadde overskriften: "En ung mor, pastor . . ., døde nylig", åh, hvor mitt hjerte blødde! Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre.

⁹³ Men i dag vet jeg at alt samvirket til mitt beste. Jeg vet at livet måtte bli knust, og bøyd, og presset, for å få det som var i

det, ut. Det var for mye Branham der inne, måtte bli presset ut før Gud kunne gjøre Seg Selv kjent.

⁹⁴ Det var for mye av deg i deg, så Gud måtte skvise det ut, gjennom prøvelser. Og mens presset utviklet seg, var det hardt. Men etter en stund, trekker skyene seg tilbake, så ser du Guds hensikt. Da roper du: “Jeg vet min Gjenløser lever, og i de siste dager vil Han stå på jorden! Selv om hudormene ødelegger denne kroppen, skal jeg likevel ut fra mitt kjød skue Gud!” Disse små prøvelsene og slikt er bare for et øyeblikk, og de svinner og går bort. Men de skjyer bare for ditt beste, la oss huske det, at Gud ville få æren.

⁹⁵ Skal vi bøye våre hoder bare et øyeblikk. Jeg ønsker å spørre, før bønn, er det noen her som ønsker å bli husket i bønn før vi avslutter? Gud velsigne deg. Hvor mange her inne vil si: “Jeg vil at Gud, i min prøvelsestid nå, skal gi meg en ny erfaring, så jeg kan komme frem fornyet?” Løft din hånd, si: “Jeg vil—jeg vil at dette skal være en oppstandelse for meg, en Påske, for å reise meg opp til nytt håp og nye krefter, ny helse og ny glede.” Herren velsigne dere, mine kjære.

⁹⁶ Åh, vår Gud og vår Frelser, vi er så takknemlige til Deg for denne påsken, for hva den betyr for våre hjerter. Og ved tro, der borte, over landet, kan vi se Herren Jesu Komme, idet Han gjør Seg klar nå, og tar på Seg Sine kongelige klær. Og, Menigheten kler på Seg, Brudgommen gir Henne bryllupskjolen. Det kommer til å bli et herlig møte ganske snart.

⁹⁷ Denne askehaugen kan ikke bestå for evig. Når vi hører mennesker ler, gjør narr av oss, og kaller oss det krenkende navnet “holy-rollers”, og gjør narr av oss, og sier at vi ikke engang er friske til sinns, åh, det kan ikke vare lenger, Herre. Så la oss være som Job, bevare vårt vitnesbyrd, la oss være som Daniel i løvehulen, eller hebreerbarna i ildovnen, eller Abraham på sin reise.

⁹⁸ Hjelp oss, Å Herre, å stå trofaste inntil vi ser den store hendelsen finne sted: “Når trompeten skal lyde, og de døde i Kristus skal oppstå; skal vi som lever og er igjen bli forvandlet, i ett nu, på et øyeblikk.” Og da vil den Påsken komme, som Kristus gledet Seg over rundt nitten hundre år siden denne morgenen, og sa: “Fordi Jeg lever, kan dere også leve.”

⁹⁹ “Denne samme Jesus, som steg opp fra oss, skal komme tilbake nøyaktig slik Han dro.” Vi skal se Ham, selv ethvert arr i Hans hånd og ethvert tornemerke på Hans hode. Vi skal se Ham.

Åh, jeg skal kjenne Ham, jeg skal kjenne Ham,
Og gjenløst ved Hans side skal jeg stå.

¹⁰⁰ Ja, Herre, mitt fattige hjerte, og denne skrøpelige kroppen min begynner å svikte under byrden, bekymringene og slitet på høstmarkene, misjonsmarkene, og oppturene og nedturene, og stridighetene mellom arrogante forkynnere, og så videre, alle

steder, og folk som spotter, og onde makter. Men, Å Herre, en dag vil vi komme ned til elven, som Elias; se over der, en ildvogn står klar, som vil bære oss av sted. La oss forstå at disse askehaugene bare er slør for å skjule oss fra dette store som ligger rett foran, den fantastiske herligheten.

¹⁰¹ Må vi forbli trofaste som Job, inntil vi kan se Ham, ansikt til ansikt. Må vi være så trofaste som vår Herre var, som vårt eksempel, å gå til Golgata; også, klare for å bli korsfestet, og bli korsfestet med Ham, at det kan bli en oppstandelse i livet vårt. Gi det, Herre.

¹⁰² Må, hvis det er noen spottere her, som var som Paulus fra gammel tid, som har gjort narr, må de finne Påsken på vei hjem denne morgenen. Gi det, Herre.

¹⁰³ Vi ber, Herre, at de som er på ødeleggelsens askehaug, sykdommens askehaug, at dette må være stunden da de blir utfridd.

¹⁰⁴ I går kveld, da jeg talte til den unge kvinnen ute ved husvognen, og mannen hennes; hvordan der ute i Phoenix, i en alvorlig tilstand, og alle kreftformene de slet med, og nå i dag er fullkomne friske og normale. Og det lille barnet som skulle opereres i hjertet, sitter her inne i bygningen denne morgenen, normal, frisk. En liten blind gutt som en gang vandret i mørke og aldri sett dagslys, går i dag og ser dagslyset. Og, Å, Gud, hvor vi takker Deg for dette! Og alt sammen er et blikk bak sløret, mot den mektige oppstandelsens dag. Gi det, Far. Og la dem forstå at disse tingene måtte være på den måten, at disse: den lille, blinde gutten kunne se, at det lille barnet som hadde hjerteproblemer kunne gi et vitnesbyrd til andre. Alle disse tingene samvirker til det gode for dem som elsker Deg.

¹⁰⁵ Alt ble gjort mulig for oss fordi det var En som var lydige i prøvelse, det var En som bestod prøven, det var Jesus. Den Ene som var så lydige mot Faderen, at Faderen reiste Ham opp på Påskemorgen, fordi det var ikke mulig for døden å holde på Ham. "For Jeg vil ikke la Min Hellige se forråtnelse, heller ikke vil Jeg etterlate Hans sjel i dødsriket." For, Han ble funnet trofast, gjorde alltid det som behaget Faderen.

¹⁰⁶ Gud, må vi alltid forbli trofaste på vår post. Uansett hva våre prøvelser er og våre vanskeligheter, hva enn, må vi alltid være i stand til å si: "Jeg vet at alle ting samvirker til det gode for dem som elsker Gud." Gi det, Far.

¹⁰⁷ Vi velsigner disse menneskene denne morgenen med Dine velsignelser. De har kommet tidlig fra sine hjemsteder, de har kommet til tabernaklet. De har kommet for å få trøst. Må de gå hjem denne morgenen, med Den Hellige Ånds Kraft brennende i deres hjerter, vandre langs veien slik de som kom fra Emmaus, som sa: "Brant ikke hjertene våre i oss, da Han talte til oss langs

veien?” Gi det, Far. Jeg overgir dem til Deg nå, i Herren Jesu Kristi Navn. Amen.

Ja vel, broder Neville. Og husk nå møtene.

¹⁰⁸ Vi vil ikke ha bønnekort denne morgenen, for, hvis vi har bønnekort, så lenge jeg får disse menneskene til å stå her som det, vil jeg fremdeles stole på den gaven. Jeg må ha en plass der jeg legger den til side, hvor jeg kan gå ut her og kan . . . Jeg er redd. Det virker som jeg er redd, og jeg er redd jeg vil gjøre en feil. Å tape et slag, er ikke å tape krigen. Patton tapte flere slag, men han tapte aldri en krig. Det er riktig. Og vi vil også tape mange slag, men vi vil ikke tape krigen. Jeg vil gjøre mange feil, men jeg vil ikke tape Saken. Gud ga den, og Gud vil ta hånd om den. Det er—det er salvelse. Og nå er det tid, jeg tror tiden er her, og jeg begynner, siden det er påske i dag, jeg vil gjøre—gjøre det jeg gjorde da jeg ba for de syke. Og hvis jeg kan . . . Det er salvelse. Det er noe som må skje inni meg. Jeg er ikke så vant med det. Det kommer på en slik måte, jeg er kanskje ikke i stand til å oppfatte det helt riktig, men jeg må fortsette å bevege meg mot det inntil jeg kjenner det igjen hver gang. Så dette vil være dagen da jeg vil forsøke, ved Guds nåde.

¹⁰⁹ Herren velsigne dere nå. Broder Neville. Og møtene vil begynne klokken halv ti. Broder Neville.

JEG VET NOR60-0417s
(I Know)

PÅSKEBUDSKAPET SERIEN

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk, Påske-søndags morgen ved soloppgang den 17. april 1960 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbandopptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org